

U ime napretka, u ime znanosti i profita događaju se stalni napadi na osobnu slobodu, na dostojanstvo, na integritet prirode, na ljepotu i radost života..., polako i neumoljivo, uz trajno suučesništvo žrtava koje ili nisu svjesne ili već nisu u stanju braniti se.

Crna predviđanja o našoj budućnosti, mjesto da izazovu reakciju i preventivne mjere, ne čine drugo nego psihološki pripremaju ljude da prihvate ponižavajuće ili čak dramatične uvjete života

Trajno bombardiranje informacijama od strane medija prezasićuje mozgove koji više nisu u stanju razlikovati stvari...

Kada sam prvi put govorio o ovim stvarima, odnosilo se to na sutra - kaže Clerc.

Sada se odnosi na DANAS !!!

Zato, ako niste kao žaba već napola kuhani, učinite spasonosni skok dok ne bude prekasno. Skočite iz lonca dok još možete!!

Jesmo li već polu-kuhani?!

Osvjestiti se ili se iskuhati do kraja?, trećega nema, treba izabrati!

Tragajući za ODGOJITELJSKIM kvalifikacijama tvorca i glavnih promicatelja spolnog ODGOJA u školi koji, pretpostavljali smo, znaju što je to ODGOJ djece u obitelji, došli smo i do zanimljivih saznanja (na: www.hu-benedikt.hr):

Kako odgaja svoju djecu prof. Štulhofer?
ups ... on nema djece!

Kako odgaja svoju djecu Denis Latin?
ups ... ni on nema djece!

Kako odgaja svoju djecu Amir Hodžić?
ups... ni on nema djece!

Kako odgaja svoju djecu urednik T-portala?
ups... ni on nema djece!

Kako odgaja svoju djecu vlasnik Index.hr-a?
ups... ni on nema djece!

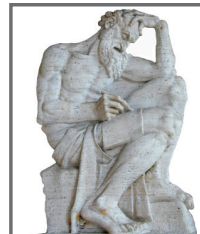
Kako odgaja svoju djecu predsjednica udruge Kontra?
ups... ni ona nema djece!

Kako odgaja svoju djecu predsjednik udruge Iskorak?
ups... ni on nema djece!

Kako odgajaju svoju djecu predsjednici (i članovi) drugih desetak nevladinih udruga, raznoraznih seksualnih orijentacija?
ups... ni oni nemaju djece!

A učili bi mene kako da supruga i ja odgajamo naših četvero? I to upravo o spolnosti, seksualnosti, roditeljstvu?

Krešimir Miletić, otac četvero djece

SVETO IME

župni bilten - RISIKA

I. NEDJ. KORIZME - 17.II.2013.

Broj: 8(302)

"Reci ovom kamenju da postane kruhom!"

"Ako mi se pokloniš, sve je tvoje."

"Ako si Sin Božji, baci se dolje.... Anđeli će te na rukama nositi."

Klanjaj se Gospodu, Bogu svome, i njemu jedinome služi!

Evangelje, Lk, 6, 20-26

SVJEDOCI VJERE u hrvatskom narodu

Sluga Božji
PETAR BARBARIĆ
(1874-1897)

Na veliki četvrtak 1897. – a bio je to 15. dan travnja mjeseca – u travničkom je sjemeništu oko dva sata popodne tadašnji generalni prefekt o. Antun Puntigam stajao kraj samrtne postelje svoga najboljega sjemeništarca, Hercegovca Petra Barbarića. Bili su to posljednji časovi Petrova mladoga života. Mladić nije navršio još ni 23. godinu života. Stajao je u proljeću života ne dočekavši na ovome svijetu ni ljeto ni jesen života. Gospodin ga je rano pozvao k Sebi. Njegovi posljednji časovi bili su dirljivi. Otac Puntigam mu je pružio raspelo. Petar, nevina i pobožna duša, prihvati ga posljednjim silama živo i svojim bljedim usnama utisnu mu zadnji cjelov. U nj je sazeo svu vjernost i ljubav svoga života prema Isusu, Njegovu Srcu, koje za života tako žarko i tako djetinje štovaše... Zadnja mu je riječ bila pobožan uzdah: »Isuse!« S njime je izdahnuo. I tako se dovršio jedan mladi život koji je mnogo obećavao.

Rođen je u selu Klobuk (zaselak Šiljevište) kod Ljubuškog u hrvatskoj obitelji devetero djece od pobožnih roditelja, oca Ante i majke Kate r. Tolj. [1] Djetinjstvo je proveo na paši s ovcama uz pobožne knjige. U pučku školu pošao je tek s dvanaest godina, kad je blizu rodnog sela otvorena škola. U dvije godine završio je četiri razreda škole s odličnim uspjehom. Roditelji nisu imali novaca za njegovo daljnje školovanje pa je u Vitini izučio trgovački zanat. Kao trgovački pomoćnik, primljen je u sjemenište u Travniku sa željom da postane svećenik, uz pomoć bivšeg učitelja Tomislava Vuksana. Živio je vrlo pobožno. Govorio je da će radije umrijeti, nego uvrijediti Isusa. Preveo je s talijanskog jezika na hrvatski, životopis Pavla Kolarića, bjelovarskog isusovca koji je umro u Rimu, na glasu svetosti. Razbolio se od tuberkuloze i umro kao učenik osmog razreda isusovačke gimnazije, položivši redovnički zavjet. Obraćao je grešnike, uveo je u sjemenište pobožnost Srcu Isusovu, a u svojoj rodnoj župi, osnovao je Bratovštinu Gospine krunice. Hrvati u Bosni i Hercegovini i manjim dijelom u Hrvatskoj, utječu se njegovom nebeskom zagovorom. Mnogo kulturnih društava nazvano je njegovim imenom. Pokrenut je postupak za njegovo proglašenje blaženim i svetim. Životopis mu je preveden na više jezika.

1935. se godine prenijelo njegove zemne ostatke gradskog groblja Bojne u sjemenišnu crkvu, gdje se razvila prava pobožnost prema njemu. Tijelo mu

je nakon 1944. godine zakopano u blato i zazidano da bi ga se sakrilo od naroda. Kad se obnavljalo jedan dio nadbiskupijske gimnazije, našlo mu se tijelo. Danas mu se oko groba skupljaju učenici i narod na molitvu.[2]

Zemni ostaci prebačeni su 1998. u novu grobnicu sjemenišne crkve sv. Alojzija u Travniku.

izvor: wikipedia
i [www. KSC-Travnik.net](http://www.KSC-Travnik.net)

Priča o jednoj žabi

pročitaj i razmisli, jer je priča krvavo istinita i aktualna ...

Priče au privilegirani način kako navesti na razmišljanje i kako prenijeti određene ideje i poruke. Svjedoči o tome cijela povijest naše kulture.

Olivier Clerc, pisac i filozof, služeći se ovom kratkom pričom, pokazuje kakve štetne posljedice nastaju kada se događaju promjene, a mi ih nismo svjesni. To inficira naše zdravlje, naše odnose, naš društveni razvoj i okolinu.

ŽABA KOJA NIJE ZNALA DA SE KUHA

Zamislite lonac ispunjen hladnom vodom u kojemu mirno pliva mala žabica.

Ispod lonca se zapali mala vatra i voda se zagrijava... vrlo polako.

Sasvim polako voda postaje mlaka i žaba, osjećajući se vrlo ugodno, nastavlja veselo plivati

Temperatura vode sve se više diže.

Sada je već voda topla više nego što žaba može procijeniti; osjeća se pomalo umornom, no usprkos toga ne hvata je strah; pliva dalje.

Onda je voda već zaista vruća i žaba se počinje osjećati neugodno, ali je vrlo oslabljena pa podnosi i ne čini ništa. Misli: proći će...

No temperatura se sve više diže, sve dok se žaba jednostavno ne skuha i ugine

Kada bi ta ista žaba bila direktno bačena u vodu na temperaturi od 50 stupnjeva, jednim bi se snažnim udarcem nogu odbacila i iskočila iz lonca

"Pripazite: ako se voda vrlo polagano zagrijava, žaba neće primijetiti ništa."

Ovo pokazuje da, kada se neka promjena događa na način koji je dovoljno spor, naša je svijest ne zapaža i ona najčešće ne izaziva nikakvu reakciju, nikakvo protivljenje, nikakav otpor.

Pogledamo li što se događa u našem društvu već par desetljeća, možemo vidjeti da nam se događa polagano skretanje na koje se navikavamo.

Određene stvari zbog kojih bismo se pred 10, 20 ili 40 godina zaprepastili, pomalo su se banalizirale, i danas najvećem broju ljudi tek malo zasmetaju ili ih čak ostavljaju potpuno indiferentnima.